सर्व्वलक्षणसम्पन्नं महाभुजगवर्चसं। केशपक्षं वरारोहा गृह्य वामेन पाणिना।
पद्माक्षी पुण्डरीकाक्षमुपेत्य गजगामिनी। अश्रुपूर्णेक्षणा दीना कृष्णं वचनमब्रवीत्। २९०५
अयन्ते पुण्डरीकाक्ष दुःशासनकरोद्धृतः। स्मर्त्तव्यः सर्व्वकार्य्येषु परेषां सन्धिमिच्छतां।
यदि भीमार्ज्जुनौ कृष्ण कृपणौ सन्धिकामुकौ। पिता मे योत्स्यते वृद्धः सह पुत्रैर्महारथैः।
पञ्च चैव महावीर्य्याः पुत्रा मे मधुसूदन। अभिमन्युं पुरस्कृत्य योत्स्यन्ते कुरुभिः सह।
दुःशासनभुजं श्यामं संछिन्नं पांशुगुण्ठितं। यद्यहन्तु न पश्यामि का शान्तिर्हृदयस्य मे।
त्रयोदश हि वर्षाणि प्रतीक्षन्त्या गतानि मे। निधाय हृदये मन्युं प्रदीप्तमिव पावकं। २९१०
विदीर्य्यते मे हृदयं भीमवाक्शल्यपीडितं। योऽयमद्य महाबाहुर्धर्म्ममेवानुपश्यति।
इत्युक्त्वा वाष्पसंरुद्ध कण्ठनायतलोचना। रुरोद कृष्णा सोत्कम्पं सस्वनं वाष्पगद्गदं।
स्तनौ पीनायतश्रोणी सहितावभिवर्षती। द्रवीभूतमिवात्युष्णं मुञ्चती वारि नेत्रजं।
तामुवाच महाबाहुः केशवः परिसान्त्वयन्। अचिरात् द्रक्ष्यसे कृष्णे रुदतीर्भरतस्त्रियः।
एवं ता भीरु रोत्स्यन्ति निहतज्ञातिबान्धवाः। हतमित्रा हतबला येषां क्रुद्धाऽसि भामिनि। २९१५
अहञ्च तत् करिष्यामि भीमार्ज्जुनयमैः सह। युधिष्ठिरनियोगेन दैवाच्च विधिनिर्म्मितात्।
धार्त्तराष्ट्राः कालपक्वा न चेत् शृण्वन्ति मे वचः। शेष्यन्ते निहता भूमौ श्वशृगालादनीकृताः।
चलेद्धि हिमवान् शैलो मेदिनी शतधा चलेत्। द्यौः पतेच्च सनक्षत्रा न मे मोघं वचो भवेत्।
सत्यं ते प्रतिजानामि कृष्णे वाष्पो निगृह्यतां। हतामित्रान् श्रियायुक्तानचिराद्द्रक्ष्यसे पतीन्।
इति श्रीमहाभारते उद्योगपर्व्वणि भगवद्यानपर्व्वणि श्रीकृष्णवाक्ये एकाशीतोऽध्यायः॥ ८१॥
॥ अर्ज्जुन उवाच॥ कुरूणामद्य सर्व्वेषां भवान् सुहृदनुत्तमः। सम्बन्धी दयितो नित्यमुभयोः पक्षयोरपि। २९२०
पाण्डवैर्धार्त्तराष्ट्राणां प्रतिपाद्यमनामयं। समर्थः प्रशमञ्चैव कर्त्तुमर्हसि केशव।
त्वमितः पुण्डरीकाक्ष सुयोधनममर्षणं। शान्त्यर्थं भारतं ब्रूया यत्तत् वाच्यममित्रहन्।
त्वया धर्म्मार्थयुक्तञ्चेदुक्तं शिवमनामयं। हितं नादास्यते बालो दिष्टस्य वशमेष्यति।
॥ श्रीभगवानुवाच॥ धर्म्यमस्मद्धितञ्चैव कुरूणां यदनामयं। एष यास्यामि राजानं धृतराष्ट्रमभीप्सया।
॥ वैशम्पायन उवाच॥ ततो व्यपेते तमसि सूर्य्ये विमल उद्गते। मैत्रे मुहूर्त्ते सम्प्राप्ते मृदर्चिषि दिवाकरे। २९२५
कौमुदे मासि रेवत्यां शरदन्ते हिमागमे। स्फीतसस्यसुखे काले कल्यः सत्त्ववतां वरः।
मङ्गल्याः पुण्यनिर्घोषा वाचः शृण्वंश्च सूनृताः। ब्राह्मणानां प्रतीतानामृषीणामिव वासवः।
कृत्वा पौर्व्वाह्णिकं कृत्यं स्नातः शुचिरलङ्कृतः। उपतस्थे विवस्वन्तं पावकञ्च जनार्द्दनः।
ऋषभं पुच्छ आलभ्य ब्राह्मणानभिवाद्य च। अग्निं प्रदक्षिणं कृत्वा पश्यन् कल्याणमग्रतः।
तत्प्रतिज्ञाय वचनं पाण्डवस्य जनार्द्दनः। शिनेर्नप्तारमासीनमभ्यभाषत सात्यकिं। २९३०
रथ आरोप्यतां शङ्खश्चक्रञ्च गदया सह। उपासङ्गाश्च शक्त्यश्च सर्व्वप्रहरणानि च।
दुर्य्योधनो हि दुष्टात्मा कर्णश्च सहसौबलः। न च शत्रुरवज्ञेयो दुर्ब्बलोऽपि बलीयसा।